

STAŘÍ PŘÁTELÉ

JAKMILE MĚLI TÁBOR NA DOHLED, ABEKE VYPUSTILA URAZU. Řekla Ance, že chce mít leopardici v pohotovosti, kdyby náhodou někde poblíž byli Přísežníci. Ale upřímně, také jí chtěla mít vedle sebe, protože jí vadilo, když své spirituální zvíře neviděla a necítila.

Při vzpomínce na to, jak jí ukradli Urazu, se jí pokaždé sevřel žaludek. V jedné chvíli sdílela s leopardicí každou myšlenku, a v následujícím okamžiku necítila nic. Bylo to jako nekonečný pád temnou studenou propastí. Tehdy poprvé pocítila opravdovou samotu – když bylo přetrženo její pouto.

Ale ten pocit osamělosti bledl v porovnání s tím, když s Urazou *bojovala*. Leopardice ovládaná Zerífem se na ni tehdy pokusila zaútočit. Byla si jistá, že kdyby nezakročil Šejn, její spirituální zvíře by ji zabilo. Bývalý velitel Červenopláštníků se vrhl mezi ni a Velkou strážkyni. Zlatá leopardice do něj zabořila tesáky a třásla jím jako prázdným pytle. Křičel bolestí a Abeke musela na Urazu vystřelit,

aby Šejna pustila. Zasáhla ji do nohy, ale už bylo pozdě. Šejn nedýchal.

Když si Abeke myslela, že leopardice spí, mnohokrát se přistihla, jak hledí na její pravou zadní nohu. Stopy po vniknutí jejího šípů nemohla vidět – Urazina zlatá srst překryla jakoukoli jizvu. Ale stejně. Věděla, že tam je, i když skrytá. Rána, kterou jí způsobila ona.

Uraza nejspíš vycítila, co se Abeke honí hlavou, a láskyplně se jí otřela o nohu. Dívka na oplátku poklekla a poškrábala leopardici za ušima. Abeke překvapilo a hlavně potěšilo, kolik náklonnosti si od obnovení pouta vzájemně projevovaly.

Často uvažovala, jak se Uraza cítila, když jejich pouto prasklo. Vnímala také tu bolest? Prázdnost? A jak se cítila pod Zerífovou kontrolou? Věděla, co dělá, když útočila na Šejna? Když útočila na Abeke?

Obě možná potřebovaly útěchu.

Zatímco čekali na západ slunce, Anka navrhla, aby si všichni odpočinuli. To se však zdálo nebezpečné, jelikož hrozilo, že se objeví Přísežníci. Mej-lin ostatním řekla, že se s Rolanem pokusili navést vesničany na falešnou stopu, ale nikdo doopravdy nevěřil, že to zafunguje.

Když se slunce konečně skrylo za stromy, sbalili se a pokračovali v cestě do Trunswicku. Ctírad s Abeke šli první a vedli skupinu zarostlým bujným lesem. K obloze se natahovaly velikánské borovice a zastíraly to málo světla, které jim dopřál měsíc. Abeke se mračila, protože jim pod nohama křupaly šišky a jehličí – tím určitě přitáhnou pozornost Přísežníků.